

СТАРАТА ПУШКА

/по действителен случай/

Наближаваше Коледа, а навън нито снежинка. Сух студ сковаваше земята вече цяла седмица, но нито радост за ваканцията на децата, нито за ловците.

Бай Пеко показваше жълтите си мустаци през прозореца, смукваше жадно от лулата и недоволно поглеждаше към мрачното небе. Отсреща, сухата топола беше обкичена със стотици настръхнали гарвани, които отлитаха на някъде, но след време отново долитаха и кацаха. Болежки от време на време напомняха на стареца за годините му, но друга boleжка напираше най-много. Петък е. Утре момчетата дали ще му се обадят? На прасе са. Винаги са го уважавали и почитали. Та нали се кълнях, че той им е душата в малката ловна дружинка.

По обяд най-сетне времето омекна и тихо заваля сняг. Светна душата на стареца. До печката стария тек бе смазан и почистен. Патрондаша грижливо нареден.....бе само шише вино да налее и дръжте ме крака.

Цяла нощ не спа. Ръце и колене изтръпваха. Кашлица го измъчи. Кръст го схващаше...Събуди цялата къща. Събуди се и баба Цвета, та като започна една дандания.

-Пеко, ти какво си полудял с тоя лов бе! Три пъти двора не можеш да обиколиш без „ох” та с младежите на пусии ще скиташ! Я лягай!

И така.... до първи петли.

Призори земята вече беше бяла. Хубав, мек сняг. Стареца излезе тихо и наобиколи животните в обора. Хвърли един крайщник хляб и на гончето Боро в дървената колибка, което винаги отгатваше намеренията на стопанина си. Не го свърташе на едно място.

От към долната улица се чу трактор. Ремаркетото му придрънка на калдаръма и бай Пеко онемя когато машината спря пред широките му порти.

-Те са! Дойдоха! Боже.е...!

Неколцина ловци бяха насядали отзад върху бали слама, а над канатите стърчаха ушите на няколко кучета от никому неизвестна порода.

- Момчета, две минутки само! Идвам! Идвам!

Стареца като тайфун връхлетя вътре и започна да раздава команди на всички жени които му се изпречеха пред очите в този ранен час.

-Цвето ма! Къде си ми оставила чорапите? Не пипай където не ти е работа!

-Ивке, татковото, донеси ми ботушите и шубата от килера!

-Откачи и два суджука от гредата, а докато станат мекиците изнеси едно котле с вино на момчетата отвън, че измръзнаха ей!

-Миме, ти не ме гледай, ами отвържи Боро от синджира, че без него съм като на екскурзия! Хайде де!

Жените тичаха към ремаркетото коя с вино, коя с тава мекици а очите на стареца грееха от щастие. Точно така му харесваше. Това радваше старческата му душа.

По някое време се сетиха, че трябва и да се ловува. Изруча трактора и право към доловете. Обхождат внимателно от тук, от там, никъде следи. А сняг ли е...радост за очите на ловеца! Душата грее, а тялото сякаш потъва в едно велико тайнство. Най накрая, пресни следи водят към един дълбок дол. Всеки си знае мястото по пусиите. Почти не разговарят. Гоначите тихо се отправят към мястото за начало на гонката.

Бай Пеко от време,, оно” си има място за пусия и за нищо на света не би се оставил някой младок да му дава съвети. Ще го погледне, ще се усмихне, после ще махне с ръка, и ще направи каквото го е учило времето и годините. За него младите винаги не са достигнали още второто си „аз”.

Само че пусията е много дълга. Няколко часа. Гоначи и кучета тръгнаха и старият ловец остана сам, обгърнат от спомени и надежда за слуката. За него всяко кътче от тези гори бе свързано с много приятни мигове за среща с дивеча, дългите разпивки, верни приятели,...недовършени разкази. Неизречени думи винаги „хартисват”.

Мина повече от час. Всички, като че ли под земята се скриха.

Напук на ловните закони, Пеко шумно размърда изтръпналите си крака и направи няколко гълтока от ракийката в металното „мускалче” с надпис „СССР”. По някое време даже и лулата натъпка. Нямаше кой да го види. Младите тръпката ги гонеше и все гледаха да не са на пусия.

В далечината излая куче. После последва изстрел, втори, трети. Цялата гора закънтя от лая на гончетата. Стареца запъна петлето на тека. Най – вълнуващият момент за ловеца. Сърцето полудява, устата съхне, а дланите овлажняват.

Там някъде с гоначите бе и неговият Боро. Пеко познаваше ленивия му лай. После изруча и трактора. Мотора му дълго се бори със стръмния дол и бавно затихна в далечината към селото.

Старият ловец скокна като ужилен.

-Брех маа..му! Тия младоци май ме забравиха! Зарязаха ме!

- Сигурно тръшнаха прасе и в бързината за мен забравиха!

Объркано се разходи по пътеката около пусията, загледа се в далечината от където трябваше да се появят гоначите, но наоколо цареше гробна тишина. От храстите изтопурка заек, спря на пътеката и забеляза ловеца. Бай Пеко вдигна тека, постоя секунда, две и бавно го свали. Не му беше сега до това. Устните и ръцете му трепереха. Искеше му се да заплаче. Дългоушко скочи в храстите и в този момент се показа и грозната муцуна на Боро, размахвайки радостно опашка по следите на заека.

Снегът бавно се трупаше и старецът знаеше, че го чакат достатъчно километри за болните му крака до селото. Изкачи стръмния дол и по отпъкания от трактора сняг, бавно се запъти към дома.

-Брей! Свестни момчета са! Ще видят, че ме няма! Ще се върнат!

Дори за миг, не си помисли нещо лошо за тях.

-Ще разтоварят прасето в гаража на Начо, за да го одере и ще се върнат за мен! Сигурно така ще направят!

Часове минаха. Чак по здрач бай Пеко хлопна малката портичка на селския си двор, изморен и премръзнал. Студът стягаше лицето му като с бодлива тел.

Прехвърли кайшката на Боро и изтупа снега от полушубката си.

Отвори металното шишенце и жадно преглътна преди да са го забелязали. От към селската кръчма се чуваше веселба. Трактора с ремаркетото бяха отпред, а няколко гончета лежаха свити под още топлата машина. От вратата на кръчмата се показва рошава глава, стреля два пъти във въздуха и бързо влезе на топло посрещнат от възторжени викове.

Стареца само махна с ръка. Сърцето му плачеше.

-Млади хора! Луди глави! Е-ех!

- Ма то, ние не бяхме такива бе! Продължаваше на глас той.

Баба Цвета го чу и загрижено го посрещна на входа.

-Пеко,.....ти... кво бе? Сам ли си говориш?

-Ми аз, такова....! И царя не може да спи така, както аз ще спя сега Цвето!